

Lachen in de regen

André F. Troost
Lachen in de regen

88 Verhalen

UITGEVERIJ BOEKENCENTRUM, ZOETERMEER

www.uitgeverijboekencentrum.nl
www.andretroost.nl

Ontwerp omslag: Mulder van Meurs Studio
Ontwerp binnenwerk: Geert de Koning

ISBN 978 90 239 2625 2
NUR 711

© 2011 Uitgeverij Boekencentrum, Zoetermeer

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enigewijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijketoestemming van de uitgever.

*Lachen in de regen
naar de regenboog.
Nu valt alles tegen –
morgen is het droog.*

Inhoud

Aan de kaak	10
Al onze vestigingen	13
Al wie vandaag een pelgrim heet	16
Argumenten om niet te bidden	20
<i>Beidt uw tijd</i>	24
Bekeer mijn echtgenoot	27
<i>Beste Edward</i>	30
Bestelling	34
<i>Bij de tijd</i>	36
Boek is de naam	39
Boom	42
De biertempel	45
<i>De drie zeven</i>	49
<i>De hemelse haven</i>	52
<i>De hoogtelijn</i>	55
De kerk: verkocht	58
De lachende Jezus	61
De slingers van Pinksteren	64
<i>De volgende lichting</i>	67
<i>De zomer in zicht</i>	71
<i>Die mooie Bijbel</i>	74
Diese vekreerde werreld	77
Een hele hoop Hoop	80
Een klacht is een gratis advies	84
<i>Een nieuw begin</i>	88
<i>Een wal die 't kwaad zal keren</i>	92
En de zee was niet meer	96
<i>Enthousiast</i>	99
Gelijkenis	103
Girogeloof	106
Happy	110
<i>Het lege nest</i>	113
Het levenskoffertje	116
Hoor, de doden roepen	120
Houvast	124

I love richting aangeven 128
Ik kan alleen niet lopen 132
 In Den Langhen Lick 135
     In 't Paradijs 138
 Je kind zal het (maar) wezen! 141
Kan ik nog iets voor u doen? 145
Kappers bestaan en God bestaat ook 148
     Kastelein 152
     Kerk op maandag 155
         Kind 159
         Kinderen 162
         Klein genoeg 165
         Kleinkind 168
     Koninginnedag 170
     Koningschieten 172
         Kwetsen 176
         Lest best 179
     Liefde incognito 182
 Mijmering van een kerkstoel 185
     Mot 187
     Nicolaas in de modder 190
     Niet in de perken 192
     Nog enkele wachtenden 195
         Nuance 198
     Onverhoord 201
     Open Hof 204
         Prijs 207
     Ronde 210
         Saai 213
         Schatrijk 217
     Slaan of strelen 220
         Sneeuw 223
         Springplank 226
         S(tempel) 229
         Stopwoord 232
         Surfen 234
     The Soul Shop 236
     U te beminnen 239
         Ui 242

Varken	244
Vast in tal en last	247
Verrukkelijk	250
Vigilate	253
Vol goede moed	257
<i>Voor anker</i>	260
Vrede en alle goeds	263
Wat kan ik voor u doen?	266
<i>Welkom thuis</i>	269
Wie hier ter maeltijt komt	272
Wie waagt die wint	275
Wie weet	278
Zeep op de camping	281
<i>Zoen</i>	284

In deze verzamelbundel zijn ook de teksten opgenomen die door de auteur worden gelezen op de twee cd's van het luisterboek *De zomer in zicht*. Deze teksten staan in bovenstaande inhoud *cursief*gedrukt.

Woord vooraf

In deze bundel *Lachen in de regen* zijn tientallen teksten gebundeld die ik in de loop van de laatste jaren schreef. Ook deze teksten werden gepubliceerd in diverse kerkbladen en in het blad *Elisabethbode*, later *Elisabet*. Eerder kwam een verzamelbundel uit onder de titel *Met vallen en opstaan*.

De aandachtige lezer zal snel gewaarworden dat de auteur onder andere pastoraal werkzaam was in hartje Amsterdam en in de vestingstad Heusden aan de Maas.

De verhalen waarvan de titels in de inhoud cursief staan, verschijnen in het najaar van 2011 ook als luisterboek onder de titel *De zomer in zicht*. Dit luisterboek bevat twee cd's, met in totaal zesentwintig verhalen. De uitgever besloot dit nieuwe luisterboek te maken omdat er veel vraag blijkt te zijn naar het vorige luisterboek *Om stil te worden*; daarvan verschenen inmiddels enkele herdrukken.

De titel van de bundel die u nu in handen houdt, dekt mijns inziens de lading. Ontmoetingen in het pastoraat hebben vaak te maken met 'regen': verdriet, tegenwind, tegenslagen. Maar ook met het besef dat je schuilen kunt... Menigmaal breekt dan, soms zelfs midden in een hevige stortbui, de vreugde door, als een zonnestraal door de wolken. Lachen in de regen!

André F. Troost

Aan de kaak

Iets aan de kaak stellen.

Weet u waar dat gezegde vandaan komt?

Een kaak is een paal, waaraan eeuwen geleden dieven en andere criminelen vastgeklonken werden.

Zo'n 'kaak' was eigenlijk een soort schandpaal.

Bij voorkeur werd zo'n kaak opgesteld op een plek waar veel voorbijgangers langskwamen, bijvoorbeeld dicht bij de stadspoort.

Op die manier stond zo'n boef dan werkelijk urenlang te kijk en 'te schande'.

Zo staat er tot op de dag van vandaag in het Brabantse Heusden nog een 'kaak', in 1785 daar door het Hoogheemraadschap geplaatst, vlak bij de Wijkse Poort. Bij kleine vergrijpen werd iemand aan zo'n paal pal voor de stadspoort 'aan de kaak gesteld'.

Ik vertel dit allemaal om op mijn beurt iets aan de kaak te stellen.

Wat ik nu eens aan de kaak gesteld wil zien is het volgende: ik vind dat er tegenwoordig veel te veel aan de kaak wordt gesteld.

Ik zal een paar voorbeelden geven.

Er hoeft maar iets te gebeuren, in een politieke partij of in de gemeenteraad of in de kerkenraad of op school of in de familie, of daar gaan we weer: boze brieven in de bus, ingezonden stukken in kranten en tijdschriften, scherpe verwijten over en weer.

En mijn eenvoudige vraag is: moet dat nu?

Begrijp me niet verkeerd: als er werkelijk iets heel, héél erg verkeerd is, mag je, móét je iets aan de kaak stellen.

Stel je voor dat er in de oorlogsdagen over de hele linie gezwegen was...

Stel je voor dat leden van de Tweede Kamer zouden besluiten ter wille van de lieve vrede voortaan niets meer aan de kaak te stellen...

Nee, dat is wel het laatste wat ik zou willen!

Toch herhaal ik mijn standpunt: ik vind dat er tegenwoordig veel te veel aan de kaak wordt gesteld.

Van wie ik dat heb?

Van Jezus.

Hij zei: 'Oordeel niet en gij zult niet geoordeeld worden.'

Met andere woorden: je moet niet overal je mening over ventileren. Zoiets werkt als een boemerang. Je krijgt al die bemoeizucht op een dag gewoon op je eigen harde hoofd terug.

Oordelen – je moet wel, je ontkomt er niet aan, het leven is vol van oordelen die nu eenmaal geveld moeten worden. Maar of je nu altijd ook mensen scherp véroordelen moet, dat is nog maar de vraag.

Waar komt toch die waanzinnige behoefte vandaan altijd maar weer mensen, dingen en toestanden aan de kaak te willen stellen?

Waarom lijkt het wel alsof sommige mensen alleen maar opbloeien wanneer ze een lekker potje 'mens-ik-erger-me-aan-jou' kunnen spelen?

Ik denk dat ik het weet.

Wie een ander veroordeelt, prijst al gauw zichzelf de hemel in. We zeggen het er natuurlijk niet bij, zo beschaafd zijn we wel, maar mét dat we iemand veroordelen, zeggen we onuitgesproken: zo ben ik niet, kijk mij eens béter wezen, veel beter zijn dan die ander die nu zo mooi aan de kaak is gesteld...

'Oordeel niet en gij zult niet geoordeeld worden.'

Voor je het weet krijg je een klap van de boemerang.

Wie altijd maar loopt te vitten en te veroordelen, moet er niet vreemd van opkijken wanneer hem op een dag een koekje van eigen deeg wordt gepresenteerd.

Je mag eigenlijk maar één ding in het leven veroordelen: de krampachtige behoefte om altijd maar anderen te veroordelen.

Jezus deed dat: Hij veroordeelde de veroordelaars, die in hun religiefabriek aan de lopende band alles wat niet beantwoordde aan hun normen van perfectie van die band afkieperden.

Om dát oordeel is Jezus zelf tenslotte ook veroordeeld.

Want mensen die mild zijn voor hun falende medemens, die moeten we niet, die vinden we doetjes, watjes – die veroordelen we wegens wetteloosheid.

In het spoor van Jezus zou ik daarom al die mensen aan de kaak willen stellen die altijd maar iedereen aan de kaak stellen.

Alhoewel...

Op het moment waarop ik deze zinnen schrijf, realiseer ik me dat ik nu zelf ook aardig aan het veroordelen ben! Wie ben ik om zeker te weten dat uw oordelen niet rechtvaardig en hoogstnoodzakelijk zijn?

Ik geloof dat het hoog tijd wordt u mijn excuses aan te bieden. Ik besef opeens dat ik zelf nu niet bepaald het goede voorbeeld geef.

Misschien had ik bovengenoemde misstanden helemaal niet aan de kaak moeten stellen...

Sta ik even voor mijn eigen paal!

Of mag je toch – bij wijze van uitzondering – degene die altijd maar een ander veroordeelt best eens veroordelen?

Ik hoop in elk geval dat ik niemand ten onrechte aan de kaak heb gesteld...

Al onze vestigingen

Mag ik uw speciale aandacht vragen voor de kerkwinkel?
Al onze vestigingen zijn elke zondag open!
En kwalitatief zijn onze producten de beste die er op de wereld verkrijgbaar zijn.

Nu moet ik er wel direct bij zeggen dat onze producten niet door onszelf worden gemaakt.

Nergens zult u op de etikettes de aanduiding ‘Made in Holland’ aantreffen.

Zelfs niet ‘Made in this world’.

Al onze producten komen namelijk uit een andere wereld.

De producten die wij aanbieden zijn afkomstig uit een wereld die je niet zien kunt: uit een onzichtbare wereld.

Daar moet u niet van schrikken.

Gelieve ook niet te vermoeden dat de kerk een soort hocus-pocusachtige commune is.

Wij, mensen van de kerk, zijn gewone wereldburgers, mensen van vlees en bloed, met alle voors en tegens van dien.

Wij zijn soms heel aardig en sympathiek, maar af en toe ook heel irritant en onuitstaanbaar. Wij zijn net mensen – en dat willen we ook zijn.

Dus als u nu verwacht dat u bij binnenkomst van een kerk in een totaal andere wereld verzeild raakt, moet ik u teleurstellen.

De kerk is maar mensenwerk.

En toch...

Toch is die kerk tegelijkertijd iets van een andere wereld.

De kerk is een winkel uit de wereld van God.

U vindt er niet de gebruikelijke producten die in elke supermarkt voor het grijpen liggen.

Wel brood – maar brood voor het hart.

Wel water – maar water dat de zonden afwast.

Wel wijn – maar slechts een paar druppeltjes, die we drinken bij het avondmaal.

Wel ogenzalf – maar alleen om geestelijke verblinding te voorkomen.

Wel kleding – maar alleen witte gewaden, die God geeft aan wie Hem liefhebben.

Ik wil maar zeggen: in onze vestigingen koop je alleen wat van wezenlijk belang is, voor tijd en eeuwigheid.

Sinds wanneer de kerk een winkel is?

Sinds de dag waarop Jezus zei: ‘Kom naar mij, jullie die vermoeid zijn en onder lasten gebukt gaan, dan zal ik jullie rust geven.’

In al onze vestigingen proberen we daarom vooral ‘rust’ aan te bieden. Rust voor de ziel.

Als ergens schreeuwend behoefte aan is, dan wel aan rust voor de ziel.

Mensen jagen tegenwoordig van het een naar het ander, hebben geen tijd meer voor God en voor elkaar. Mensen hebben zelfs geen tijd meer voor zichzelf.

Jawel, voor de televisie en de voetbalclub en de soos – tijd volop!

Maar tijd en rust om werkelijk tot jezelf te komen? Ho maar! En juist die tijd en die rust willen wij in onze vestigingen bieden aan iedereen die maar belangstelling toont.

Wat dat allemaal kosten moet?

Tamelijk veel.

U dacht toch niet dat je al dat moois zomaar voor niets en niemand kunt meenemen? Laat niemand u dat wijsmaken!

Onze producten – nu ja, die van onze Grote Chef! – zijn zo kostbaar, dat u er wel iets voor over moet hebben. Veel zelfs. Alles, goedbeschouwd.

Wie denkt zomaar eventjes voor een prikje rust te kunnen vinden, komt teleurgesteld na een uurtje onze winkel weer uit – met een leeg boodschappenmandje.

Maar als u goed betalen wilt, dan kunt u van alles krijgen, te kust en te keur.

Hoe?

U kunt in onze vestigingen alleen maar kopen met een speciale creditcard.

En nu wilt u natuurlijk weten hoe u aan die creditcard komt...
Ik zal het u verklappen.

Die creditcard ontvangt u van onze Chef persoonlijk, bij inlevering van een leeg hart.

Ja, u leest het goed: een leeg hart.

Bij de ingang van alle vestigingen staat een grote bak, hier en daar ook wel in gebruik als doopvont. Daar moet u alles in deponeren wat u in uw hart naar de kerkwinkel hebt meegenomen.

Eruit, is ons devies. En dan bedoelen we niet ú, persoonlijk, maar alles wat in uw hart zit aan zorgen, ziekten en zonden. U moet daar niet mee rond blijven lopen, ook al weten wij heus wel dat je aan die lastige verbouwing blijft denken, die reuma niet in een uurtje voelt wegtrekken en ook niet zomaar van je alcoholprobleem af bent.

Toch blijft het devies: eruit, eruit met al die zorgen, ziekten en zonden! Gooi ze maar in die bak, in dat bad bij de ingang van de zaak! De Chef zal er wel een oplossing voor verzinnen, hoe dan ook.

Als u nu maar met een leeg hart de winkel betreedt – dán zult u vinden wat u misschien al zo lang en zo hartstochtelijk hebt gezocht: rust voor uw ziel.

U bent bang dat de drempel van de kerkwinkel voor u te hoog zal zijn?

Ach ja, mensen die jarenlang niet in een van onze vestigingen geweest zijn, willen daar nog wel eens bang voor zijn.

Zet ook die zorg gerust uit uw hoofd!

Onlangs heeft de Chef alle drempels laten verwijderen.

U kunt zo naar binnen – blokkades zijn er echt niet meer!

Komt u zondag (weer) eens kijken?

Liever nog: kopen!

En u weet het nu – maar ik herhaal het toch nog maar even: alle producten zijn verkrijgbaar dankzij die ene creditcard, die de Chef wil geven aan mensen die komen met een leeg hart.

Al wie vandaag een pelgrim heet

Mag ik u even meenemen naar het glas-in-loodraam in het koor van de Engelse Kerk aan het Begijnhof te Amsterdam? Het is in 1920 geschonken door een Amerikaan, Edward Bok. Wat erop staat?

Een afbeelding van biddende mensen, waarvan een met een Bijbel, aan dek van een afgemeerd schip.

Dit is het verhaal: na 1578 gold de calvinistische religie als de enig ware in Amsterdam. Dat trok Engelse protestanten aan, met name degenen die vonden dat de Engelse overheid geen recht had zich met kerkelijke zaken te bemoeien: puriteinen, 'bruinisten' (genoemd naar Robert Brown), die eigen, vrije gemeenten stichtten. Huns inziens bemoeide de koning zich ten onrechte met de benoeming van bisschoppen. Intussen werd hun kritiek fors afgestraft. Wat hebben ze een lijden te verduren gekregen! Maar ook in Mokum vonden ze niet de rust die ze zochten; daarom trokken ze in 1609 naar Leiden, waar John Robinson hun voorganger was. In 1620 kochten ze een schip, doopten het de Speedwell en gingen (zo'n dertig personen in getal) in Delfshaven aan boord. Helaas, de Speedwell bleek lek als een mandje; een deel van de opvarenden stapte over op de Mayflower die vanuit Southampton de oceaan overstak – en zo bereikten ze Nieuw Engeland: de Pilgrim Fathers. De helft stierf aan alle ontberingen...

Het raam in de Engelse Kerk toont het vertrek van de pelgrims in Delfshaven: biddend aan boord.

Waarom ik dit vertel?

Vanwege de bijbeltekst die mij door het hoofd speelt: 'En zij staken van wal.'

Jezus vraagt zijn discipelen over het Meer van Galilea naar de overkant te varen.

Maar wat moet ik met zo'n tekst?

Is dat een oproep je heil elders te beproeven?